

ΕΙ

Τὰ εἰς ΕΙΩ ἐφετικά βαρύτονα· γελασεῖω· τὰ δὲ περισπώμενα, διὰ τοῦ Ι, μαθητιῶ· πλὴν τοῦ βασιλειῶ, διὰ τῆς ΕΙ.

Τὰ εἰς ΕΙΔΩ βαρύτονα· ἐρεῖδω· πλὴν τοῦ ἥδω, κῆδω, μῆδω, διὰ τοῦ Η.

“Ὅσα ἔχουν ῥηματικὸν παραλήγον ΟΙ ἢ ΟΥ· ἀμοιβῆ, ἀμείβω· κουρά, κείρω· καὶ τὰ λήγοντα εἰς ἀμετάβολον, ἔχοντα δὲ τὸν μέλλοντα περισπώμενον καὶ παραλήγοντα Ε· ὡς, κτενῶ, κτείνω· φθερῶ, φθείρω.

Ἐπιρρήματα.

Τὰ εἰς Ε ἢ ΕΣ γράφονται διὰ τοῦ Ε· ποτέ, διαμπερές· πλὴν τοῦ πάλαι, βαβαί, παπαί, ναί, ἀτταταί, οὔαί, διὰ τῆς ΑΙ.

Τὰ εἰς ΗΝ διὰ τοῦ Η· πρώην, συλλήβδην· πλὴν τοῦ πρῖν, πάλιν, κατόπιν, διὰ τοῦ Ι· καὶ γῦν, διὰ τοῦ Υ.

Τὰ εἰς ΙΣ διὰ τοῦ Ι· δίς· πλὴν τοῦ ἐξῆς, ἐξαίφνης, ἐξαπίνης, ἐπίσης, ἔμπης, διὰ τοῦ Η.

Τὰ εἰς ΣΤΙ διὰ τοῦ Ι· νεωσί.

Τὰ εἰς ΕΙ καθαρὸν, ἢ συλλαβιζόμενον μετὰ τὸ Θ, Λ, Μ, Ξ, Χ, ἢ Φ, καὶ δεχόμενα τὸν τόνον εἰς τὴν λήγουσαν, γράφονται διὰ τῆς ΕΙ, αὐτοβοεῖ, ἀμοχθεῖ, ἀσυλεῖ, πανδημεῖ, αὐτολεξεῖ, ἀμαχεῖ, αὐτοφεῖ. “Ὅταν δὲ τὸ ΕΙ συλλαβίζεται μετὰ ἄλλο σύμφωνον παρὰ τὰ εἰρημένα, γράφονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τοῦ Ι.

Τὰ εἰς ΟΝ διὰ τοῦ Ο· πλὴν τοῦ ἐμποδῶν, χρεῶν, διὰ τοῦ Ω.

12240
12211
12212
12213
12214
12215
12216
12217
12218
12219
12220
12221
12222
12223
12224
12225
12226
12227
12228
12229
12230
12231
12232
12233
12234
12235
12236
12237
12238
12239
12240

τοῦ ἐπιρρήματα ἐρ. 542

καὶ αὐτοβοεῖ αὐτολεξεῖ αὐτοφεῖ

